

El PP es manté i creixen ERC, ICV i Progressistes

Als Països Catalans, tot i algunes variacions, el PP manté el seu suport electoral. Malgrat això, les forces d'esquerra nacional –ERC, ICV-EUiA i Progressistes per les Balears– augmenten el seu pes. Aquestes són algunes de les tendències que es detecten en traslladar els resultats de les eleccions autonòmiques a les legislatives espanyoles.

Diumenge vinent hi ha convocades eleccions al Congrés de Diputats. Durant aquest darrer cap de setmana els ciutadans han pogut consultar diverses enquestes que a partir d'extrapolar respostes d'intenció de vot dels ciutadans intentaven preveure la composició de l'hemicicle. En aquest article pretenem fer una aproximació al repartiment de diputats de les diferents circumscripcions de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears sense fer ús de les enquestes, senzillament aproximant-nos-hi tenint en compte el vot diferencial per tipus d'eleccions i les tendències d'aquest cicle electoral.

S'ha calculat quina proporció s'establiria entre el vot de les eleccions autonòmiques de 1999 amb el de les legislatives espanyoles del 2000, s'ha calculat també separatament per a cada circumscripció i s'ha aplicat el diferencial entre les dues convocatòries sobre els resultats de les autonòmiques del 2003. Les eleccions als parlaments autònoms es van fer el maig de 2003 al País Valencià i a les Illes Balears, i el passat novembre al Principat.

Com a exemple podem imaginar que el partit *x* obté en una circumscripció 100.000 vots a les autonòmiques de 1999 i a l'any següent n'obté 150.000 a les estatals. El diferencial és un augment del 50%. Si aquest mateix partit hagués obtingut 150.000 vots a les autonòmiques de 2003, faríem la translació i deduiríem

que en les eleccions del diumenge vinent podria obtenir un 50% més, és a dir, 225.000 vots.

Aquests diferencials han estat calculats per a cada partit a cada demarcació per separat i presentem un previsió –acompanyada de comentaris que pretenen donar claus d'interpretació relatives als partits polítics en concret–. Tot i que el nivell de fiabilitat és relatiu, sí que permet veure com podrien concretar-se, el 14 de març, algunes tendències de fons del sistema de partits dels Països Catalans.

Catalunya. Segons aquesta previsió de Catalunya, el PSC passaria de 17 a 14; CiU, de 15 a 13; el PP, de 12 a 13; ERC d'1 a 4; i ICV d'1 a 3.

Observant aquests resultats a Catalunya, cal comentar diversos temes que ens exemplifiquen els límits d'aquest exercici de prospectiva. Abans de repassar les demarcacions, cal fer un apunt sobre els casos d'ERC, PSC i PP, ja que mereixen comentaris especials.

En el cas d'ERC ha estat habitual també en altres convocatòries que en les eleccions estatals obtingués entre el 60 i el 70% del vot de les eleccions autonòmiques anteriors. Les intenses setmanes que estem vivint, en què la paraula Esquerra i Carod-Rovira s'han convertit en el centre de la tensió mediàtica, podrien fer canviar aquesta tendència. Si l'assistència als mítings ens servís d'indica-

Pot ser que el PP trenqui el sostre de vots i desbanqui CiU com a segona força a Catalunya

dor, que certament no ho és perquè no-més demostra el grau de cohesió dels electors més propers, faria pensar que ERC no sols mantindria el 65% dels vots sinó que podria fins i tot superar el nombre de sufragis de fa quatre mesos. Per tant, quan comentem els resultats de les demarcacions del Principat detallarem les possibilitats de la tendència d'ERC a acostar-se als resultats del novembre.

Aquestes previsions auguren una davallada del PSC, ja que també ho va fer al Parlament i a les locals. Però potser no és així com es donarà perquè el PSC ja va perdre l'any 2000 més de 500.000 vots respecte al 1996. Pot ser, doncs, que

aquesta fos la davallada grossa i que ara no perdi tants vots. D'altra banda, el cicle electoral anterior va ser el primer en què el PSC obtenia més vots en les eleccions al Parlament català que al Congrés dels Diputats. Aquest fet, que potser va ser circumstancial, és el que ens porta a preveure que el PSC baixarà en nombre de vots respecte a les eleccions a la Generalitat.

Una altra incògnita és quin serà el paper del PP. Els populars han tingut una tendència a l'alça en les darreres eleccions autonòmiques i locals a Catalunya, però cal dir que partien d'uns nivells molt baixos. En fer la translació, pot ser que el PP trenqui el sostre de vots que mai no ha obtingut i que s'acosti a la primera plaça a Barcelona, de manera que desbanqui CiU com a segona força de Catalunya. Però tampoc no està gens clar que el PP pugui pujar més del que ja ho va fer l'any 2000. Les enquestes assenyalen una lleugera tendència a la baixa que, per tant, no coincideix amb les dades que presentem.

País Valencià. A diferència de Catalunya i de les Balears, al País Valencià es preveuen molt pocs canvis en el repartiment d'escons. El motiu és la inexistèn-

Al País Valencià quasi no es preveuen canvis. Un dels motius és l'estabilitat de la majoria popular

cia d'un sistema de partits propi i sobretot l'estabilitat de la majoria conservadora. El vot diferencial entre convocatòries és molt més petit que a Catalunya, fins al punt que, si es repetissin els resultats exactes de les darreres eleccions autonòmiques del 2003, el repartiment de diputats al Congrés només faria variar l'atribució d'un diputat que el PSOE robaria al PP per Alacant. Qui sí que s'enfronta a un vot diferencial més acusat és el Bloc Nacionalista Valencià, que en els darrers cicles electorals pateix una baixada de vot a les estatals d'entre un 30 i un 40%.

Roger Buc

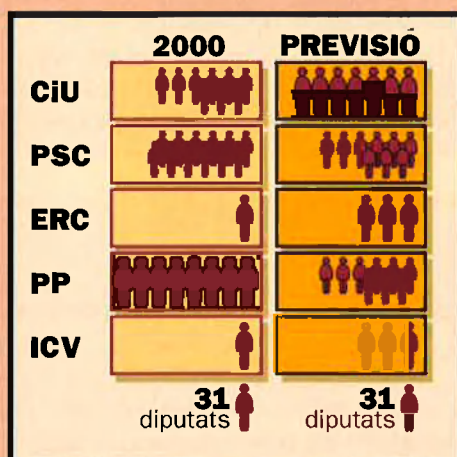
Barcelona

És la circumscripció més gran, on hi ha 31 diputats en joc. La nostra previsió ens dona que el PSC i el PP obtindrien 9 diputats cadascun; CiU, 7; i ERC i ICV, 3 cadascun.

Aquest és el resultat de traslladar a les eleccions al Congrés el fet que en les anteriors locals i autonòmiques el PP, ERC i ICV pugessin, mentre que PSC i CiU patien un dur correctiu.

L'any 1999 ERC es va quedar a les portes del segon diputat. Aquesta vegada, però, no li serà difícil aconseguir-lo. Per obtenir el tercer en tindria prou de mantenir el 70% de vots de les autonòmiques, tal com va fer el 2000. Per aconseguir el quart hauria d'acostar-se al 95% dels vots obtinguts.

Per la seva banda, ICV sumarà els vots d'EUiA que es van "perdre" el 2000, ja que es van presentar per separat. La previsió ens diu que ICV obtindrà 3 diputats, precisament el nombre màxim a què aspira la formació ecosocialista. Passar del segon al tercer diputat en els dos casos vol dir una diferència

de 80.000 o 90.000 vots. ICV, al revés d'ERC, s'ho juga tot a Barcelona, ja que les possibilitats d'obtenir diputats en les tres altres demarcacions són del tot nul·les.

Si seguim la translació, trobem que el PP podria trencar el seu sostre i quedar com a primera força de la circumscripció amb 9 diputats, de manera que en guanyaria 2 respecte a l'any 2000. El descens previst del PSC, que el deixaria com a segona força darrere el PP, com hem dit anteriorment, cal posar-lo en quarantena.

Per la seva part, CiU seguiria la tendència a la baixa que porta acumulada durant tots els anys noranta i podria deixar anar fins a 2 diputats, els únics que perdria a tot Catalunya. Caldrà veure també si com a conseqüència de les eleccions de novembre i del pacte catalanista i d'esqueres CiU recupera vot descontent que havia "prestat" a ERC o si, al contrari, en establir-se ERC com a partit de govern i referent catalanista, aquesta formació li continua restant vots. **R. B.**